

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 6. mal. serpana 1888.

List 27.

Ss. Cirilu in Metodu za god.

Ciril, Metod, o sveta brata!

Sprostita že, da za Slovane

Nesrečne, v veri vse razdjane,

Zasije skoraj doba zlata!

Kako je molil sv. Filip Nerij?

Pij IX je zlasti večkrat sveto leto razpisal, v katerem se veliko moli, kakor je znano. Sedanji papež Leon XIII pa še bolj priganjajo k molitvi in priporočujejo molitev in družbe, v katerih se veliko móli, tako n. pr. so en mesec v letu posebej odmenili za molitev rožnega venca. Tako tudi močno priporočajo 3. réd sv. Frančiška Asiškega. Tako so zapovedali naj tečniše kratke molitve po vsaki sv. maši. Dobro je bilo znano obema papežema, da se bližajo hudi — prehudi časi za sv. Cerkev: zato sta začela katoliški svet živo priganjati k molitvi, k priserčni molitvi v prehudih napadih zoper sv. Cerkev.

Kako slaba pa je naj večkrat naša molitev, koliko lepega semena izhaja iz subih serc in pada na suho skalo in med bodeče ternje časnih skerbí, ki nam žuga ves sad zadušiti. Kako mlačno, nerazumljivo se molijo dostikrat tisti prelepi zdihljeji po vsaki sv. maši v domačem jeziku. Marsikteri n. pr. vroče govore ali pišejo za liturgijo v domačem jeziku, ko se pa molijo res naj priserčniše molitvice v domačem jeziku, so morebiti prvi, ki beže iz cerkve in ne čakajo konca! In kako malo tacih moli rožni venec v cerkvi ali pa domá, kar je vender v domačem jeziku!

Sv. Filip Nerij je dobro poznal lepoto in imenitnost molitve in marsiktere prekrasne iskre nam so v tem oziru ohranjene iz njegovega življenja. Imel je tako izurjenost v molitvi, da koder koli je šel in kjer je bival, je bil njegov duh k nebeškim rečem povzdignjen. Zato je večkrat pozabil jesti ali je med napravljanjem kakor ostermel z očmi nakviško. Na poti ga je bilo treba opomniti, kadar mu je bilo odzdraviti ali višega pozdraviti.

Filip, zamišljen v božje reči, večkrat ni mogel zaspati; o tacih prilikah je večkrat poklical P. Antona Gallonja in mu je rekel: „Anton, veš, kaj moraš storiti, ako me hočeš vsniti? daj mi kake bukve, ki ne maram za-nje.“ S tem je hotel naznaniti, da naj skuša od silovite gorečnosti v molitvi odverniti ga z branjem kacega latinskega pesnika, ali kake filozofíške knjige, take bukve je imel pri sebi, da je ogenj svojega duha od časa do časa hladil, ker drugač bi ne bil mogel živeti — tako močno ga je vse gnalo le k Bogu ter k molitvi.

Predno je pričel kako delo, je vselej pribežal k molitvi, in s tem je dosegel toliko zaupljivost do Boga, da je večkrat rekel: „Hočem, da to naj se zgodi takó in uno na oni način,“ in zgodilo se je ravno tako. „Da le imam čas za molitov,“ je rekel, „sem si svest, da vsako milost od Boga dobím, ktere ga prosim.“

O nekem prav modrem in pobožnem starem fantu se pripoveduje, da je večkrat vabil svojega gospoda župnika, naj ga pridejo kaj obiskat. Res pridejo gospod o neki priliki v njegov hišo, — toda po naključji ravno ko je verli fant klečal in rožni venec pobožno molil... In kaj se zgodí? — Fant se nič ne zmeni za gosp. duhovnega očeta, temveč zbrano naprej moli svoj rožni venec, dokler ga ne opravi. Gospod tedaj poterpé in čakajo, da molivec vse lepo opravi. Potem ga pa vprašajo, kako da se zanje nič ni zmenil, ko so prišli v v stanico?.. on pa je odgovoril: „Vidijo, gospod oče, Bog je več kot so oni.“

Nihče ne bo dvomil, da je stari fant to storil s premaganjem samega sebe, češ, da zarad gospod župnika ne sme pretergati pogovora z Bogom, in da je bilo pri Bogu tudi sprejeto, ako je storil iz dobrega namena. Toda sv. Filip Nerij je drugač delal; on je precej prejenjal s svojimi pogovori z Najvišjim (z molitvijo), ako je bil poklican. Rekel je: „To sicer se ne pravi molitev zapustiti, temveč to je, Kristusa za Kristusa zapustiti; pravi se, duhovnih sladkost se znebiti, da se duše za Kristusa pridobivajo.“ Kadar je bilo opravljeno, zarad česar je bil poklican, se je vernil v svojo samoto in je nadaljeval svoje premišljevanje... Rekel je, da po doveršenem djanji ljubezni je bil še bolj vnét in v duhu zbran.

Ako mu je kdo rekel, da je premalo spal, je odgovoril: „Ni časa za spanje, ker nebeško kraljestvo ni

za lenuhe.“ Navado je imel spati štiri, ali k večemu pet ur.

Ako je Filip brevir molil sam, se je precej zamaknil; zato ga je navadno molil z drugimi, ker sam bi ga bil težko doveršil. Hotel je, da pri tej molitvi naj človek ima bukve zmeraj pred seboj, da bi se tudi le v enem zlogu ne zmotil.

Zraven molitve si je Filip prizadeval vsak dan brati duhovne bukve in zlasti življenje svetnikov. Kdor ni mogel dolgo premišljevat, temu je živo priporočeval kratke molitvice in zdihljeje, na primér: „Čisto serce stvari v meni, o Bog! — Jezus, bodi meni Jezus! ljubim Te. — Pomnoži v meni vero, o dobri Jezus! — Beseda je meso postala, da bi mene mesa rešila. — Ne pelji me v skušnjavo. — Ne pomni, o Gospod, mojih grehov. — Ako mi Tine pomagaš, zgubljen sem, moj Jezus!...“ in še veliko drugih.

„Izversten pomoček moliti se učiti,“ rekel je, „je ta, da se te velike dobrote nevrednega ceníš in se popolnoma podaš v roke Gospodove.“

Ako se zboljša bolniku, za kterege se moli, je rekel, naj se ne opusti dalje moliti zato, ker se mu je zboljšalo; zakaj kakor se zboljšanje doseže z molitvijo, tako se mora tudi z molitvijo polno zdravje zadobiti.

„Ako oseba duhovnega življenja, ki Boga prosi kake milosti, pri tem občuti velik pokoj v duhu, je to znamenje, da ji je Bog to milost že podelil, ali da jo v kratkem podelil bude. — Nikoli naj se od Boga ne prosi milost drugač, kakor s pogojo: ako je to po volji Tvojega božjega Veličastva.“

Obečinjal je ta svetnik, da naj človek večkrat premišljuje štiri poslednje reči in rekel je: „Kdor živ ne gre v pekel, je v veliki nevarnosti, da po smerti tje-doli pride.“

Ko so mu zdravniki zaradi zdravja prepovedali molitev, je sicer vbogal nekaj časa, potem pa ni mogel več tako živeti in rekel je Gallonju: „O Anton, meni se zdi, da sem se pogovedil!“ Tudi je rekel: „Človek brez molitve je govedo brez razsodnosti.“ — „Nikoli se ne smé molitev opustiti zaradi drugotnih misel, ki človeku med tem prihajajo, ali zaradi kakoršne si bode skušnjave; zakaj Gospod podeli velikrat v trenutku, česar človek v desetletjih ni mogel doseči. Ni je reči, da bi se je hudobni duh bolj bal ali jo bolj skušal odverniti, kakor molitev.“

S temi in drugimi podučevanji so ne le menihi, ampak tudi svetni ljudje dobili toliko duha, da so sredi svetnega šuma živeli tako čisto in bogoljubno, kakor naj gorečniji redovniki. Tako rokodelci, tergovci, zdravniki, dvorniki in pravdosredniki, ki so bili pod njegovim vodstvom. (Gl. obširnije: „Der heil. Philippus Neriuss, Apotel der heil. Liebe im 16. Jahrh., v. J. Barci, Wien 1888), str. 89—95.)

Nova papeževa enciklika.

„Lumen de coelo“ — luč z neba so po pravici sedanji papež imenovani v prerokovanji. Kakor je svet spačen, to dobro se mu mora priznati, da učenost čišla in kadar spregovori Leon XIII, vesoljni svet poslušaj — rad ali nerad. Nova enciklika, ki so jo zdaj Leon XIII proglasili, obravnava popolnoma času primérno stvarno, namreč, „človeško prostost,“ in pričinja se z besedami: „Libertas, praestantissimum naturae bonum“ — „Prostost, naj imenitniša naravna dobrota.“ Ni je tvarine, ktero bi učeni svet čital s toliko zanimivostjo te dni, kakor papežovo encikliko o prostosti, o svobodi. Svet je toliko

pisal in piše o prostosti, in lejte: zdaj hoče slišati, kaj uči o človeški svobodi on, ki se imenuje luč z neba! Pokazuje se svetu modroslovska, bogoznanska in politiška vrednost razsvitljenega pisanja, ki izhaja iz usti Leona XIII.

V omenjeni encikliki, kakor listi že ene dni pišejo, je pred drugim kratko in jasno zazuamnjano, kaj da je prostost, svoboda umnih bitji, tisti dar, ki človeku daje še le pravo vrednost. Potem je omenjeno, da volji človekovi je puščeno, um in pamet poslušati in svojo prostost obračati v skazovanje dobrega ali pa hudega. Jezus Kr. je pa tudi volji prišel na pomoč; s ponudbo zaklada svoje milosti, z obljubo večne blaženosti v nebesih je človeka kviško povzdignil.

Katoliška Cerkev, ktera ima nalogo, dobrote Jezusa Kristusa skoz vse stoletja ljudem izročevati, to prostost človeštva visoko ceni in velike zasluge ima za njo. Pri vsem tem pa ni brez taci, ki menijo, da Cerkev je nasprotnica prostosti. Od kod je to? Od tod, ker imajo sami napačne in lažnjive misli o svobodi. Že v encikliki „Immortale Dei“ so sv. Oče govorili o novošegni svobodi in so na to kazali, da se mora ločiti, kaj je prava in neprava sreča ali blagor. Ob enem so pokazali, da vse kar je dobrega pri teh svoboščinah, je tako staro, kakor resnica sama, da to je Cerkev vselej poterjevala in zagovarjala.

Prostost je lastna le samo umnim, s pametjo obdarovanim bitjem, zato pri vživanji svobode pamet vodi voljo in ta vodba se imenuje postava in sicer pravna postava. Kar pa je pravna postava oziroma na prostost posameznega človeka, to je človeška (državljanska) postava oziroma na družbinstvo.

Sv. Oče dalje pojasnujejo, kako začetniki lažnjivega liberalizma svobodo ravno tako lažnjivo rabijo v politiki ter družbinstvu, kakor naravomoljci in umoljci v knjigah, v filozofiji: péhajo se za brezujzdno samostojnost, vsled ktere bi ne bilo nobene naj više postave, vsak bi si po svoji glavi smel skovati vero (ta bi opravičeval tatvino in rop, uni nesramnost in prešestvo, laž, krivo prisego, kakor tudi res delajo prostomišljaki), zgubil bi se razloček med tem, kaj je dobro in kaj hudo, kaj je prav in kaj neprav (po taki veri so framasoni papežu posestvo ugrabili.) To je pa brezglavnost in vertoglavnost, s čimur pride v zmešnjavo vse človeštvo, — le kdor bi bil močnejši, tisti bi gospodoval in druge strahoval in plenil (kakor se tudi pogosto že godí). Zraven tega pa tudi moč sama ni zmožna, da bi krotila človeške strasti, kakor se dan na dan vidi pri boritvi zoper rudečkarje, socialiste in razne prekucuhe.

Sv. Oče dalje naštevajo razne lažnjive prostosti. Taka je verska svoboda ali prostost, ktera pa človeka poropa vse svobode in ga stermoglaví v pregrénko sužnjost pregréh. Podobna je svoboda v besedi, v tisku ter časništvu, v knjigah, v nauku. K sklepu poterjujejo sv. Oče, da Cerkev je postavljena za varhinjo resnice in le v nji so shranjeni zakladi prave sreče za človeško družbinstvo in njegov pravi napredek.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Na prijaznem Rožniku.) Katol. družba, kakor je bilo naznanjeno, je 3. t. m. na Rožniku imela drugo letošnjo sv. mašo za svoje žive in umerle družnike. Maševali so milgsp. proš dr. A. Jarc. To pot nas je razveselilo posebno to, da se je bila prav velika

Prej, ko v smert so te peljali,
Dana tebi je radost,
Da Boga on s tabo hvali,
Ki ti smertno dal je ost.*)

Za Gospoda glavo dal si,
Sveti Jakob počestčen;
Za Gospoda smert prestal si —
Z zemlje v raj bil premeščen!

Ivan Zarnik.

Razgled po svetu.

Laško. Tudi v mladolaški zbornici so nekteri značajni poslanci, ki se ne ustrašijo lačnim in grabljivim framasonom resnice pod nos drobiti. Taki mož je n. pr. poslanec Odescalchi. Ta jim je o obravnavi zastran novega zakonika dokazoval, da paragrafi zoper duhovne so „absurdni“ (nezmiselni in vertoglavi), hoteči rešiti nerešljiv problem, ker zahtevajo da naj se kaznuje duhoven zaradi nečesa, kar je z njegovim značajem nerazvezljivo sklenjeno. Italijanska država ima mnogo zoperkatoliških postáv, katerih katoliški duhoven nikoli ne more odobravati (pač tudi svetni katoličan ne, ako noče biti izdajavec svoje Cerkve). Take so n. pr. civilne ženitve, kakoršne bi sicer tudi musulmanski mufti ne priznal. Brez Cerkve se te vprašanja nikoli ne morajo rešiti, in vender se Cerkev odbija pri reševanju. Vladni listi zdaj napadajo papežev ogovor in Crispieva „Riforma“ pravi, da je sv. Oče hotel s svojo alokucijo zbuditi počenjanje v Italiji in na tujem, da pa je njegovo prizadevanje ostalo čisto brez uspeha, in v drugih deželah so ostali hladnokervni za papeževo stvar. V Italiji pa da je tako neznatna agitacija, da je komaj spomina vredna. — Toda še le prihodnjost bode pokazala, če ima alokucija uspeha ali ne; da je pa katoliški svet hladnodušen za proficerkvene postave, to je butoglavna laž ministrovega lista, ker znano je, da povsod je obsojevan Crispi-Zanardelli-ev zakon.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljni namen za mesec mali serpan (julij).

*) Glavni namen:

Razširjanje Serca Jezusovega bratovščine.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

To storiti, to nalogo ima pobožnost k Jezusovemu Sercu.

„Božje kraljestvo se ne pokaže očitno; tudi se ne bo reklo: Glej, tu je! ali: Glej, tam! Kajti, glej: Božje kraljestvo je v vas samih.“ (Luk. 17, 20. 21.) Ta Odrešiteljeva beseda velja vsem časom, tudi sedanjemu. Ne nenavadne prikazni — znamenja in čudeži so, ki Božje kraljestvo vstanovljajo in širijo, ki rešujejo v hudem času, če tudi sedaj brez njih ni, kakor so se tudi o Kristusovem času prigodile, ampak večinoma deluje le notranja nevidna milost, deluje milost, s katero Oče ljudi k Sinu vleče, da jih zbudi k večnemu življenju. Tako je bilo tudi razširjanje bratovščine

Jezusovega Serca, kar se je pred 200 leti začela ter se do danes razvila, s čudeži in znamenji združena. Vsekako je sama na sebi naj večje razodevanje Gospodovo od njegovega včlovečenja, naj močnejši solčni žarek, ki nam je sploh zasijal kdaj od prvega binkoštnega dne; a moč véka Serca Jezusovega, s kterega česčenjem se je začel, ne obstaja toliko v čudežih, ampak vse bolj v notranjem nevidnem bistvu te pobožnosti in pa v zakladu milosti, ki ga je Gospod z njo združil. Bistvo te pobožnosti je v tem, da molimo in častimo neskončno božje-človeško ljubezen Jezusovo na podobi njegovega Serca. Tako tedaj je ta pobožnost v naj hujem nasprotju s protikerščanskim duhom, ki Jezusu Kristusu odrekuje ljubezen ter vero vanj zatajuje. Njegovo telesno Serce molimo kot z Bogom osebeno združeno, božje-človeško Serce; mi molimo na podobi tega Serca božjo nevidno ljubezen kot s tem Sercem združeno božje-človeško ljubezen Jezusa Kristusa; s tem toraj spoznamo vsem sovražnikom in tajivcem Kristusovim nasproti z vso odločnostjo, da je Jezus Kristus Bog in človek skupaj. Bog-človek, srednik med Bogom in ljudmi. Da, s tem očitno pred svetom spoznamo Kristusa, v kterega verujemo, kteremu smo dolžni ljubezen, ne le kot svojemu Bogu, Stvaritelju in Gospodu, ampak tudi kot svojemu prijatelju in pomočniku in Odrešeniku. Prav na to pa méri ta pobožnost; ravno sedaj, zadnji čas, ko ima zlobnost že toliko tál, ko je ljubezen mnogim ugasnila, naj ogenj, ki ga je Gospod prišel prineset na zemljo, z nova vžgè! Pred vsem naj serca vernikov, t. j. njih notranje življenje, po vzgledu Jezusovega Serca preuredí in prenoví ter s Kristusovim duhom napolni. Tako bodo serca, če tudi morebiti le nektera, postala kvas, ki bo ves človeški rod napolnil ter ga do cela, prav do tal pokristijanal. Ta pobožnost je plamenica, ki sveti na temnem kraju, dokler se ne zdani ter ne vzide danica v naših sercih, t. j. dokler ne pridemo k popolnemu spoznanju in ljubezni našega Gospoda. Ona je luč na svetilniku, ki naj sveti vsem, kar jih je v hiši Gospodovi ali zunaj nje. S to pobožnostjo zagotovljamo Odrešitelju svojo ljubezen, zadostujemo ob enem ter ga sprave in odpuščanja prosimo. To pa prav posebno s spominom na njegovo grenko terpljenje in s pobožnostjo k zakramentu Sv. Rešnjega Telesa, nasproti ljudem, ki se za vse to nič ne brigajo, kterim je celo Križani nespamet in sv. Zakrament gnjusoba, ki ga kolikor morejo, sovražijo in preganjajo.

Neizmerna hinavščina in neukroten napuh sta bila znak prvega nasprotnika Serca Jezusovega bratovščine, namreč janzenizem, in dedič njegov, prostozidarstvo, zlo v pravem pomenu, je uzor, je skupna véz vseh sovražnikov božjega kraljestva današnjih dni. Prostozidarstvo je podedovalo dvojnega duha te verske ločine, in ga razodeva s tem, da kviri in pači resnico ter se hinavsko, in če mogoče tudi s prederzno lažjo in očitno vstajo bojuje proti postavni oblasti. A Serca Jezusovega bratovščina kaže nam naj krajšo pot k zveličanju v priprostosti in ponižnosti vere, ki se vdaja v nesebični ljubezni, v ponižnosti, ki se uklanja vsaki od Boga postavljeni oblasti, v poterpežljivosti, ki hudo z dobrim premaga. Ta pobožnost si skuša po laži popačenega, zašlega duha zopet pridobiti z vzgledom in ljubeznijo, kar naj bi ga oprostilo serda do resnice, ne pa toliko z dokazi, za ktere nima ušes.

„Zadnji napor svoje ljubezni“ imenuje Gospod razodenje pobožnosti k njegovemu svetemu Sercu, zadnji trud, da reši ljudi; upajmo, ta trud ne bo zastoj. Jaz bom vladal, govori on sam z ozirom na to pobožnost, satanu in njegovim pomagačem

*) Jozija, ki je aposteljnu motoz okoli vratu vergel.

Prej, ko v smert so te peljali,
Dana tebi je radost,
Da Boga on s tabo hvali,
Ki ti smertno dal je ost.*)

Za Gospoda glavo dal si,
Sveti Jakob počeščen;
Za Gospoda smert prestal si —
Z zemlje v raj bil premeščen!

Ivan Zarnik.

Razgled po svetu.

Laško. Tudi v mladolaški zbornici so nekateri značajni poslanci, ki se ne ustrašijo lačnim in grabljivim framašonom resnice pod nos drobiti. Taki mož je n. pr. poslanec Odescalchi. Ta jim je o obravnavi zastran novega zakonika dokazoval, da paragrafi zoper duhovne so „absurdni“ (nezmiselni in vertoglati), hoteči rešiti nerešljiv problem, ker zahtevajo da naj se kaznuje duhoven zaradi nečesa, kar je z njegovim značajem nerazvezljivo sklenjeno. Italijanska država ima mnogo zoperkatoliških postáv, katerih katoliški duhoven nikoli ne more odobravati (pač tudi svetni katoličan ne, ako noče biti izdajavec svoje Cerkve). Take so n. pr. civilne ženitve, kakoršne bi sicer tudi musulmanski mufti ne priznal. Brez Cerkve se te vprašanja nikoli ne morajo rešiti, in vender se Cerkev odbija pri reševanju. Vladni listi zdaj napadajo papežev ogovor in Crispieva „Riforma“ pravi, da je sv. Oče hotel s svojo alokucijo zbuditi počenjanje v Italiji in na tujem, da pa je njegovo prizadevanje ostalo čisto brez uspeha, in v družih deželah so ostali hladnokervi za papežev stvar. V Italiji pa da je tako neznatna agitacija, da je komaj spomina vredna. — Toda še le prihodnost bode pokazala, če ima alokucija uspeha ali ne; da je pa katoliški svet hladnodušen za proticerkvene postave, to je butoglavna laž ministrovega lista, ker znano je, da povsod je obsojevan Crispi-Zanardelli-ev zakon.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljni namen za mesec mali serpan (juli)).

*) Glavni namen:

Razširjanje Serca Jezusovega bratovščine.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

To storiti, to nalogo ima pobožnost k Jezusovemu Sercu.

„Božje kraljestvo se ne pokaže očitno; tudi se ne bo reklo: Glej, tu je! ali: Glej, tam! Kajti, glej: Božje kraljestvo je v vas samih.“ (Luk. 17, 20. 21.) Ta Odrešiteljeva beseda velja vsem časom, tudi sedanjemu. Ne nenavadne prikazni — znamenja in čudeži so, ki Božje kraljestvo vstanovljajo in širijo, ki rešujejo v hudem času, če tudi sedaj brez njih ni, kakor so se tudi o Kristusovem času prigodile, ampak večinoma deluje le notranja nevidna milost, deluje milost, s katero Oče ljudi k Sinu vleče, da jih zbudi k večnemu življenju. Tako je bilo tudi razširjanje bratovščine

Jezusovega Serca, kar se je pred 200 leti začela ter se do danes razvila, s čudeži in znamenji združena. Vsekako je sama na sebi naj večje razodenje Gospodovo od njegovega včlovečenja, naj močnejši solčni žarek, ki nam je sploh zasijal kdaj od prvega binkoštnega dne; a moč véka Serca Jezusovega, s kterega češčenjem se je začel, ne obstaja toliko v čudežih, ampak vse bolj v notranjem nevidnem bistvu te pobožnosti in pa v zakladu milosti, ki ga je Gospod z njo združil. Bistvo te pobožnosti je v tem, da molimo in častimo neskončno božje-človeško ljubezen Jezusovo na podobi njegovega Serca. Tako tedaj je ta pobožnost v naj hujem nasprotju s protikerščanskim duhom, ki Jezusu Kristusu odrekuje ljubezen ter vero vanj zatajuje. Njegovo telesno Serce molimo kot z Bogom osebuo združeno, božje-človeško Serce; mi molimo na podobi tega Serca božjo nevidno ljubezen kot s tem Sercem združeno božje-človeško ljubezen Jezusa Kristusa; s tem toraj spoznamo vsem sovravnikom in tajivcem Kristusovim nasproti z vso odločnostjo, da je Jezus Kristus Bog in človek skupaj. Bog-človek, srednik med Bogom in ljudmi. Da, s tem očitno pred svetom spoznamo Kristusa, v kterega verujemo, kteremu smo dolžni ljubezen, ne le kot svojemu Bogu, Stvaritelju in Gospodu, ampak tudi kot svojemu prijatelju in pomočniku in Odrešeniku. Prav na to pa méri ta pobožnost: ravno sedaj, zadnji čas, ko ima zlobnost že toliko tál, ko je ljubezen mnogim ugašnila, naj ogenj, ki ga je Gospod prišel prineset na zemljo, z nova vžge! Pred vsem naj serca vernikov, t. j. njih notranje življenje, po vzgledu Jezusovega Serca preuredí in prenoví ter s Kristusovim duhom napolni. Tako bodo serca, če tudi morebiti le nekatera, postala kvas, ki bo ves človeški rod napolnil ter ga do cela, prav do tal pokristijanil. Ta pobožnost je piamenica, ki sveti na temnem kraju, dokler se ne zdani ter ne vzide danica v naših srcih, t. j. dokler ne pridemo k popolnemu spoznanju in ljubezni našega Gospoda. Ona je luč na svetilniku, ki naj sveti vsem, kar jih je v hiši Gospodovi ali zunaj nje. S to pobožnostjo zagotovljamo Odrešitelju svojo ljubezen, zadostujemo ob enem ter ga sprave in odpuščanja prosimo. To pa prav posebno s spominom na njegovo grenko terpljenje in s pobožnostjo k zakramentu Sv. Rešnjega Telesa, nasproti ljudem, ki se za vse to nič ne brigajo, kterim je celo Križani nespamet in sv. Zakrament gnjusoba, ki ga kolikor morejo, sovražijo in preganjajo.

Neizmerna hinavščina in neukroten napuh sta bila znak prvega nasprotnika Serca Jezusovega bratovščine, namreč janzenizem, in dedič njegov, prostozidarstvo, zlo v pravem pomenu, je uzor, je skupna véz vseh sovražnikov božjega kraljestva današnjih dni. Prostozidarstvo je podedovalo dvojnega duha te verske ločine, in ga razodeva s tem, da kviri in pači resnico ter se hinavsko, in če mogoče tudi s prederzno lažjo in očitno vstajo bojuje proti postavni oblasti. A Serca Jezusovega bratovščina kaže nam naj krajšo pot k zveličanju v priprostosti in ponižnosti vere, ki se vdaja v nesebični ljubezni, v ponižnosti, ki se uklanja vsaki od Boga postavljeni oblasti, v poterpežljivosti, ki hudo z dobrim premaga. Ta pobožnost si skuša po lazi popačenega, zašlega duha zopet pridobiti z vzgledom in ljubeznijo, kar naj bi ga oprostilo serda do resnice, ne pa toliko z dokazi, za ktere nima ušes.

„Zadnji napor svoje ljubezni“ imenuje Gospod razodenje pobožnosti k njegovemu svetemu Sercu, zadnji trud, da reši ljudi; upajmo, ta trud ne bo zastoj. Jaz bom vladal, govori on sam z ozirom na to pobožnost, satanu in njegovim pomagačem

*) Jozija, ki je aposteljnu motoz okoli vratu vergel.

za lenuhe.“ Navado je imel spati štiri, ali k večemu pet ur.

Ako je Filip brevir molil sam, se je precej zamaknil; zato ga je navadno molil z drugimi, ker sam bi ga bil težko doveršil. Hotel je, da pri tej molitvi naj človek ima bukve zmeraj pred seboj, da bi se tudi le v enem zlogu ne zmotil.

Zraven molitve si je Filip prizadeval vsak dan brati duhovne bukve in zlasti življenje svetnikov. Kdor ni mogel dolgo premišljevati, temu je živo priporočeval kratke molitvice in zdihljeje, na primér: „Čisto serce stvari v meni, o Bog! — Jezus, bodi meni Jezus! ljubim Te. — Pomnoži v meni vero, o dobri Jezus! — Beseda je meso postala, da bi mene mesa rešila. — Ne pelji me v skušnjava. — Ne ponni, o Gospod, mojih grehov. — Ako mi Tine pomagaš, zgubljen sem, moj Jezus!...“ in še veliko drugih.

„Izversten pomoček moliti se učiti,“ rekel je, „je ta, da se te velike dobrote nevrednega ceníš in se popolnoma podaš v roke Gospodove.“

Ako se zboljša bolniku, za kterega se moli, je rekel, naj se ne opusti dalje moliti zato, ker se mu je zboljšalo; zakaj kakor se zboljšanje doseže z molitvijo, tako se mora tudi z molitvijo polno zdravje zadobiti.

„Ako oseba duhovnega življenja, ki Boga prosi kake milosti, pri tem občuti velik pokoj v duhu, je to znamenje, da ji je Bog to milost že podelil, ali da jo v kratkem podelil bode. — Nikoli naj se od Boga ne prosi milost drugač, kakor s pogojo; ako je to po volji Tvojega božjega Veličastva.“

Opominjal je ta svetnik, da naj človek večkrat premišljuje štiri poslednje reči in rekel je: „Kdor živ ne gre v pekel, je v veliki nevarnosti, da po smerti tje-doli pride.“

Ko so mu zdravniki zaradi zdravja prepovedali molitev, je sicer vbegal nekaj časa, potem pa ni mogel več tako živeti in rekel je Gallonju: „O Anton, meni se zdi, da sem se pogovedil!“ Tudi je rekel: „Človek brez molitve je govedo brez razsodnosti.“ — „Nikoli se ne smé molitev opustiti zaradi drugotnih misel, ki človeku med tem prihajajo, ali zaradi kakoršne si bodi skušnjave; zakaj Gospod podeli velikrat v trenutku, česar človek v desetletjih ni mogel doseči. Ni je reči, da bi se je hudobni duh bolj bal ali jo bolj skušal odverniti, kakor molitev.“

S temi in drugimi podučevanji so se le menihi, ampak tudi svetni ljudje dobili toliko duha, da so sredi svetnega šuma živeli tako čisto in bogoljubno, kakor naj gorečniši redovniki. Tako rokodelci, tergovci, zdravniki, dvorniki in pravdosredniki, ki so bili pod njegovim vodstvom. (Gl. obširnije: „Der heil. Philippus Neriuss, Apotel der heil. Liebe im 16. Jahrh., v. J. Barci, Wien 1888), str. 89—95.)

Nova papeževa enciklika.

„Lumen de coelo“ — luč z neba so po pravici sedanji papež imenovani v prerokovanji. Kakor je svet spačen, to dobro se mu mora priznati, da učenost čisla in kadar spregovori Leon XIII, vesoljni svet posluša — rad ali nerad. Nova enciklika, ki so jo zdaj Leon XIII proglasili, obravnava popolnoma času primérno stvarno, namreč, „človeško prostost,“ in pričinja se z besedami: „Libertas, praestantissimum naturae bonum“ — „Prostost, naj imenitniša naravna dobrot.“ Ni je tvarine, ktero bi učeni svet čital s toliko zanimivostjo te dni, kakor papežovo encikliko o prostosti, o svobodi. Svet je toliko

pisal in piše o prostosti, in lejte: zdaj hoče slišati, kaj učí o človeški svobodi on, ki se imenuje luč z neba! Pokazuje se svetu modroslovska, bogoznanska in politiška vrednost razsvitljenega pisanja, ki izbaja iz usti Leona XIII.

V omenjeni encikliki, kakor listi že ene dni pišejo, je pred drugim kratko in jasno zaznamnjano, kaj da je prostost, svoboda umnih bitji, tisti dar, ki človeku daje še le pravo vrednost. Potem je omenjeno, da volji človekovi je puščeno, um in pamet poslušati in svojo prostost obračati v skazovanje dobrega ali pa hudega. Jezus Kr. je pa tudi volji prišel na pomoč; s ponudbo zaklada svoje milosti, z obljubo večne blaženosti v nebesih je človeka kviško povzdignil.

Katoliška Cerkev, ktera ima nalogo, dobrote Jezusa Kristusa skoz vse stoletja ljudem izročevati, to prostost človeštva visoko ceni in velike zasluge ima za njo. Pri vsem tem pa ni brez taci, ki menijo, da Cerkev je nasprotnica prostosti. Od kod je to? Od tod, ker imajo sami napačne in lažnjive misli o svobodi. Že v encikliki „Immortale Dei“ so sv. Oče govorili o novošegni svobodi in so na to kazali, da se mora ločiti, kaj je prava in neprava sreča ali blagor. Ob enem so pokazali, da vse kar je dobrega pri teh svoboščinah, je tako staro, kakor resnica sama, da to je Cerkev vselej poterjevala in zagovarjala.

Prostost je lastna le samo umnim, s pametjo obdarovanim bitjem, zato pri vživanji svobode pamet vodi voljo in ta vodba se imenuje postava in sicer pravna postava. Kar pa je pravna postava oziroma na prostost posameznega človeka, to je človeška (državljanska) postava oziroma na družbinstvo.

Sv. Oče dalje pojasnujejo, kako začetniki lažnjivega liberalizma svobodo ravno tako lažnjivo rabijo v politiki ter družbinstvu, kakor naravomoljci in umoljci v knjigah, v filozofiji: péhajo se za brezujzdno samostojnost, vsled ktere bi ne bilo nobene naj više postave, vsak bi si po svoji glavi smel skovati vero (ta bi opravičeval tatvino in rop, uni nesramnost in prešestvo, laž, krivo prisego, kakor tudi res delajo prostomišljaki), zgubil bi se razloček med tem, kaj je dobro in kaj hudo, kaj je prav in kaj neprav (po taki veri so framasoni papežu posestvo ugrabili.) To je pa brezglavnost in vertoglavnost, s čimur pride v zmešnjavo vse človeštvo, — le kdor bi bil močnejši, tisti bi gospodoval in druge strahoval in plenil (kakor se tudi pogosto že godí). Zraven tega pa tudi moč sama ni zmožna, da bi krotila človeške strasti, kakor se dan na dan vidi pri boritvi zoper rudečkarje, socialiste in razne prekucube.

Sv. Oče dalje naštevajo razne lažnjive prostosti. Taka je verska svoboda ali prostost, ktera pa človeka poropa vse svobode in ga stermoglavi v pregrénko sužnjost pregréh. Podobna je svoboda v besedi, v tisku ter časništvu, v knjigah, v nauku. K sklepu poterjujejo sv. Oče, da Cerkev je postavljena za varhinjo resnice in le v nji so shranjeni zakladi prave sreče za človeško družbinstvo in njegov pravi napredek.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Na prijaznem Rožniku.) Katol. družba, kakor je bilo naznanjeno, je 3. t. m. na Rožniku imela drugo letošnjo sv. mašo za svoje žive in umerle družnike. Maševali so milgsp. prošt dr. A. Jarc. To pot nas je razveselilo posebno to, da se je bila prav velika

sem jest videl, sta s svojimi starimi lepo ravnala, zato Vama je pa Bog tudi visoko starost dal dočakati! — Kerščanski tu pričujoči otroci! Poglejte tu ta dva starčka, kterima je Bog dal tako starost in tudi veselje zlate poroke utakati, in vedite, da je to plačilo za zvesto spolnovanje četrte zapovedi. Hočete tedaj dolgo živeti in da se vam bo dobro godilo, spolnujte 4. zapoved, ljubite, spoštujte in vbogajte svoje stariše!

Veselo je bilo tudi danes videti, da sta Vidva, stara ženin in nevesta, čversto in brez palice proti cerkvi stopala. Bog daj, da bi še dolgo palice ne potrebovala. Kar pa drugo podporo zadeva, ne bodite v skerbéh, ljubi stariši! Izredili ste dve palici, ki bote Vaša podpora na stare dni. Če naji Bog pusti, iz serca rada bova s Šimnom Vam pomagala, da ne bote pomanjkanj, terpeli. Ljubezen, ki ste jo Vi starišem skazovali, hočeva midva nad Vami povračevati! — Če bo mogoče, še večkrat Vaji bodeva obiskovala, pa tudi, ako Vaji Bog préd pokliče kot naji, bova zadnje otroško dolžnost skazala, da bova prišla k Vajini smertni postelji, da Vama bova oči zatisnila in k večnemu počitku Vaji spremila. Ljuba oče in mati! Bodita prepričana; Če bo se enkrat, kar naj bi se še dolgo ne zgodilo, — če se bo enkrat posvečena zemlja nad vama zagernila: Janez in Šimen Vaju ne bota pozabila! Kakor že zdaj vsaki dan moliva za Vajin dušni in telesni blagor, tako hočeva tudi potem moliti Vama za večni mir in pokoj! —

Preden sklenem, naj še ene reči opomnim. Zdi se namreč, da pri današnji zlati poroki nekaj manjka. Pri takih prilikah namreč je naj več veselje to, če morata stara ženin in nevesta na veliko število otrok, vnukov in prevnukov pokazati. Ko sem pred devetimi leti na Dovjem dva poročal, ki sta 58 let v zakonu preživela, sta lahko rekla, da izmed 15 rojenih otrok jih 10 še živi, da imata že 12 vnukov in 3 ali 4 prevnuke. — Če tega tukaj ni, je pa drugo vse več veselje, ki ga ponesete v večnost saboj. Če sv. Pavel Korinčane zato imenuje svoje otroke, ker jih je z evangelijem rodil (I. Kor. 4, 15.), smeva tudi midva vse tiste svoje otroke imenovati, ktere sva ali jih še bova s pridigami na pravo pot obrnila, ali s sv. kerstom in sv. pokoro za nebesa pridobila in so torej po duhovno najini otroci in v nekem pomenu vajini vnuki. K Bogu torej zaupam, da bova na dan sodbe veliko trumo zveličanih postavila pred Gospoda, in da se takrat ne bova bogate žetve samo midva veselila, ampak tudi Vidva, oče in mati. Sploh naj Vaji tolaži, da sta vsih dobrih del in zasluženj, ktere sina pridobita, tudi Vidva deležna.

In zdaj, preden Vaji poročim, se vsem pričujočim zahvalim za skazano prijaznost in ljubezen, posebno pa dragim gg. duhovnim in svetnim prijateljem in znanjem, ki ste od blizo in daleč prišli današnje slovesnosti in našega veselja se vdeležiti. Bog Vam vsem poverni, posebno pa nam dodeli, da bi enkrat po tem revnem življenji tudi vsi skupaj se v nebeškem kraljestvu pri mizi Očetovi dobili in s psalmistom spoznavali: da je Gospod (zares) dober in da njegovo usmiljenje terpi vekomaj! (Pal. 117, 1.) —

Po tem nagovoru se je veršila poroka, kakor škofijski obrednik predpisuje in nazadnje se je navdušeno zapela zahvalna pesem. Vso slovesnost je povikševalo tudi lepo zvonjenje in so vnanji gostje posebno občudovali veliki, od ranikega preč. g. prošta Zupana darovani zvon, ki se je veličastno razlegal. Pogosto pokanje iz možnarjev spremljevalo je zvonjenje in razne napitnice, ki so se verstile pri kosilu v gostoljubni hiši Kroparskega župana g. Klinarja, ki je razobesil dve velikanski zastavi (cesarsko in narodno) v znamenje, da se nena-

vadno veselje obhaja v njegovi hiši. Pa je tudi njegova hiša za take slavnosti pripravna, kakor nobena druga ne. Dasiravno je pri dvakrat zakriviljeni mizi sedelo 57 oseb, vendar ni bilo nič drenja in so svatje in gostje lahko med sabo občevali, vse videli in slišali, kar pri razdeljenih gostijah ni mogoče. Vse napitnice so bile kaj primerne. Župnik Ažman je napil starišem kot ženinu in nevesti, in svojim sorodnikom; potem papežu, škofu, cesarju, monsignoru Potočniku, domačima dvema gospodoma, obema gg. župnikoma iz Bohinja, g. župniku Jerebu iz Šentjanža, gg. Aljažu, Deaku in Berlicu. Tudi je napil gostoljubnemu županu Klinarju in Dovškemu županu Šetinu, c. kr. pristavu Gutmanu, kakor tudi vsem gostom z Dovjeza, iz Ljubljane, iz Škofje Loke, z Jesenic i. t. d. — Najbolj iznenadili ste pa napitnici, kteri je govorila stara nevesta.

V prvi napitnici zahvalila se je gospodoma sinoma, ki sta to slavnost osnovala in priredila in prosila je Boga, da bi jima to in vse druge dobrote obilno povernil. — V drugi napitnici pa je zahvalila nazoče gg. duhovne za veliko čast, ktero so jima skazali, pa tudi prosila, da bi prišli še k zadnji slavnosti, namreč k pogrebu, če bi pa to ne bilo mogoče, da bi se obeh vsaj spominjali pri oltarji. Obe napitnici je stara nevesta govorila brez strahu in spotikleja, z vnemo in prepričanjem, tako da so vsi pričujoči, prijetno iznenadeni, burno ploskali. Napitnica c. kr. finančnega pristava g. Gutmana na vso Ažmanovo družino bila je mojtersko zložena in govorjena, pa tudi z občno pohvalo sprejeta. Naj več smeja pa je provzročila napitnica g. župnika Jereba, ki je flegmatično govorjenje in djanje starega ženina popisoval. Če slednjič še omenim napitnice srenjskega župana in gospodarja Klinarja do v. č. g. monsignora Potočnika, v kteri se mu še posebno zahvaljuje za vse kroparskemu tergu in cerkvama podeljene darove, sem omenil poglobitve napitnice. — Ves čas pri obedu je vladalo prav priprosto in domače veselje. Godbe sicer ni bilo, zato sta pa oba Kroparska pevska zbora, cerkveni in šolski, zadnji pod vodstvom g. nadučitelja Kovšce, družbo prijetno razveseljevala. Proti večeru so se jeli svatje razhajati; le nekteri so še kake dve uri posedeli.

In da bi bil ta dan tudi dan občnega veselja, so bili tudi Kroparski reveži, kterih je zadnji čas posebno veliko, obdarovani po njih večji ali manjši potrebnosti.

Vsi v cerkvi ali pri kosilu pričujoči pa so rekli, da kaj takega še niso doživeli in ne bodo, in da jim ta dan ne bo nikoli zginil iz spomina. Jest pa pravim: Naj bo vse k večji časti Njega, ki je to pripustil, ki je mogočen in je sveto njegovo ime!

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim.

(Dalje.) 17. septembra. Praznik vtisnjenja ss. rán. Ob 4ih začno se ss. maše v omenjenih svetiščih sv. gore Alverne na 17 oltarjih. So pa še tri svetišča, na kterih se tudi presv. daritva opravlja, mnogo jih pa je, na kterih se ne opravlja, ker so ohranjene v prvotnem naravskem stanju.

Trideset ss. maš se je opravilo samo v svetišču, na mestu, kjer je Jezus Kristus ponižnemu služabniku sv. Frančišku Asiškemu čudežno vtisnil svoje svete rane, ter ga je sebi na križu vpodobil. Dalje so maševali na oltarju v kapeli, ki je na mestu, kjer je stala kolibica, v kteri se je 40 dni postil. V tej cerkvi ima tretji red svoj sedež, v cerkvi svetih ran pa svoj mesečni shod.

Vseh ss. maš se je ta dan bralo čez 80 na blaženi višavi sv. gore Alverne. Velikansko število je bilo obhajancev; sv. obhajilo se je delilo v vseh treh cerkvah. Naj več časa sem to jutro preživel v svetišču

svetih rán; tu sem prejel križano Ljubezen pod podobo kruha. O, kaki občutki, o kolike milosti! to se popisati ne dá.

Na mestu, kjer je Jezus Kristus z angeljem serafom iz nebes prišel k sv. Frančišku in mu je svoje presv. 5 rane vtisnil, pa ravno oni dan, ko sv. Cerkev ta god obhaja; ravno tam klečati, z živim Jezusom v sebi, kjer se je to zgodilo...

Skesani, ponižni in ljubijoči siu ali hči sv. očeta Frančiška iz prvega, drugega ali tretjega njegovega reda bode znal to nekoliko razumeti in ceniti; ali pa sploh pobožen častilec Svetnika, serafina v človeškem telesu, Frančiška Asiškega. Ob 9ih je bila slovesna sv. maša na oltarju svetih 5 ran za III. red, potem pa vesoljna odveza, podeljena po č. v. Patru Orlandu, ravnateljju III. reda na gori Alverni, bratom in sestram III. reda. Ob 10ih slovesna, konventualna sv. maša v veliki cerkvi. Bolje vbranih in čudolepo glasečih orgelj in orgljanja velečastite in umotvorne glasbe nisem slišal nikjer v Italiji, niti v samem Rimu, dostojniše kakor je tu na sv. gori Alverni.

Na to sem obiskaval vse tri cerkve v zadobljenje popolnih porcjunkuljskih odpustkov.

O poldne obed v samostanu. Potem obiskovanje svetišč; poglavite so že opisane, naj kratko omenim drugih: Obiskala sva s tovaršem sv. kraj, celico, sedaj kapela, v kateri je živel sv. Bonaventura na gori Alverni; ta celica je ravno pod cerkvijo vtisnjenih ss. ran. Za tem celico, sedaj kapela, sv. Antona Padovanskega, v kateri je živel on, bivajoč na tej sv. gori; ta celica je ravno pod cerkvico, kjer je v kolibici bival sv. oče Frančišek, ko se je 40 dni postil v čast sv. Mihaelu nadangelju. Od tod se ide po vertoglavni višini, navpik stoječih silno visocih skal, okroglim stolpom jednaci, na večerno stran sv. gore Alverne. Tu se pride na mesto, pred katerim je železni mostovž, kjer je bil hudi duh sv. Frančiška z višave skalá v globočino potisnil; toda angelj Gospodov ga je prestregel in pritisnil k skali, ktera se je vdolbla in Frančiška v votlino sprejela; v nji se dobro poznajo v skalo vtisnjena znamenja komolca, kolén in deli telesa. Od tod smo šli po stezi in stopnicah v strašni prepad in skalnate velikanske razpokljine na mesto, kjer je sv. oče Frančišek pod silnimi skalami premišljeval in se ostro pokoril; tu visi čez prepad grozovito velika skala, skoraj prosto v zraku, samo z jednim ozkim robom se družih skál deržeča; po naravni poti menda ni mogoče, da bi ta rob tako ogromno in tolike silne teže skalo vzdrževal. Neki naravoslovec, Lutrove vere, to videč in presojevajoč, je vskliknil: „Božja vsegamogočna roka jo derži, to je vedni čudež!“ In to ga je nagnilo, da je prestopil v sv. katoliško Cerkev. Pod ovo skalo stoji velik Križ, od kterege verni romarji delčike režejo v spomin. Jaz sem pa odbil kos skale na mestu, kjer se je ljubi sv. oče Frančišek pokoril in sem ga vzel v spomin.

Potem šli smo v veliki mostovž, hodišče, z ujeja je vhod po stopnicah navzdol z grozovite razpoke in votline skalovja; tu v votlini pod groznimi skalami je skalnata postelja, na katero je — ne k počitku, ampak k pokori celo v kratkem spanju položil svoje spokorno telo sv. Frančišek. Ta ploščnata skala je ravna, malo visí, je z železnim omrežjem zavarovana. To je postelja serafinskega svetnika na sv. gori Alverni. Odbil sem kos skale nad to posteljo in vzel v spomin.

Zatem gremo v kapelo sv. Petra Alkantara; pod to kapelo je druga kapela, v njej je tisti oltarni kamen, na katerem je sam Jezus sedel, ko je k sv. Frančišku prišel, služil je ta kamen za mizo sv. Frančišku, pri kateri je svoje revno in pičlo kosilce užival. Sedaj se

mašuje na njem, ni posvečen od biskupa, ker ga je sam Jezus posvetil. — Potem k kapelici, kjer je ona bukva stala, izpod ktere je na prošnjo sv. Frančiška čudežno studenec bistre vode izvirati začel. Nadalje v kapelico ptičkov, ki stoji pri sredini mnogobrojnih stopnic, vodečih dol k samostanski ovčarski pristavi in romarski hiši za ženski spol, pod čudovitim verhom sv. gore Alverne. Ta kapelica pa je ono mesto, kjer je sv. oče Frančišk, kakor govori legenda, večkrat sedel in so ptičice k njemu hitele in se je z njimi pobožno razvedroval. V kapelici je ta dogodba mično predstavljena v rezbarskem izdelku.

(Dalje na sl.)

Sveti Jakob, apostelj.

Med aposteljne Gospoda,
Sveti Jakob si prištét;
Judovskega sin naroda,
Ves za Jezusa si vnét.

Ribič, do sedaj neznani,
Ves pohleven stan je tvoj;
Vendar Jezus ti oznani.
„Hodi, hodi, za meno!“

Koj Gospodu se pridružiš,
Zvest apostelj si Njegov;
Jezusu goreče služiš.
Primši Njega blagoslov.

Znana tvoja je gorečnost
Za Gospoda, Njega uk;
Svét ti mar ni, vse le večnost;
Svetnih nisi bal se muk!

Jezus te posebno ljubi,
Ker goreč si, ves mu vdán;
Tebi Ou je po obljudi
Svoj pokazal svitli stán.*)

Ko Gospod je šel v nebesa,
Njega uk oznanoval.
Mnogo muk terpel telesa,
Vse z ljubezni zanj prestal.

Mnoge pridobiš Gospodu,
Podeliš jim sveti kerst;
A sovražnikov v narodu
Najdeš tudi mnogo verst.

V Samariji in Judeji,
Evangelij si učil;
Zarad uka s farizeji
Si razločnih misel bil.

Vse obmolke, ko dokažeš,
Da je Jezus pravi Bog;
Z mnogo čudežev pokažeš,
Da je rešil zemlje krog. —

Slednjič ura se približa,
Da poplača te Gospod;
Da te reši stisk in križa,
Rajskih podeli dobrot.

*) Na gori Tabor.

Zahvale.

vkjub. Že vlada veliko bolj, kakor se je sploh zdela s početka te pobožnosti zaničevalcem in sovražnikom njegovim, vseh presega daleč vse upanje njegovih prijateljev. Da popolno postane njegovo kraljestvo, v to ime molimo:

Hvaljeno bodi povsod naj svetejše Jezusovo Serce!

A Gospod ne zahteva le naše molitve, temveč tudi naše djanske pomoči. Vterdimo toraj naj prej sami v sebi Božje kraljestvo s pravo pobožnostjo k Jezusovemu Sercu; potem pa skušajmo pridobiti še drugih! Ko bi bili sedaj celo noč svojega življenja zastoj delali, vendar nam ne manjka blagoslova za prihodnost, ako delamo v Jezusovem imenu, če se trudimo in potimo v zaupanju na zaklade milosti in usmiljenja njegovega Serca.

b) Posebni nameni:

11. *S. Pij.* Obče koristna in za katoliško gibanje silno važna podjetja. Nekteri, ki so v veliki dušni nevarnosti. Vradnik.

12. *S. Janez Gvalbert.* Mir med družinami. Več sodnijskih zadév. Dva, ki se grozno sovražita.

13. *S. Anaklet.* Bamberška nadškofija. Več občin, posebno ena, v kateri vlada sovrašтво in razpertija. Srečen izid pri delitvi neke dedšine.

14. *S. Bonaventura.* Važne volitve. Več učiteljev in učiteljic. Vstanovljenje proste katoliške akademije ved in umetnosti.

15. *S. Henrik.* Cesar avstrijski. Prekmorski misijoni in njih dobrotniki po naših deželah. Več cerkvenih popravljanj.

16. *Marija D. Karmelska.* Z molitvenim apostoljstvom posebno združene redovniške družbe. Več pravno globoko padlih.

17. *S. Aleš.* Vpljivno visoko plemstvo. Več ženinov in nevést. Brez sledi zgubljen. Med dušno stisko in hrepenenjem po veselju omahovajoč.

18. *S. Kamil Lelliški.* „Duhovni in obhajanci.“ Prav veliko hudo bolnih. Več preskušenj.

19. *S. Vincencij Pavlj.* Usmiljene sestre. Več siromašnih, slabo vzgojenih, spridenih otrok. Neko sirotišče. (Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočen:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovrašтва, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Sin priporoča svojega bolnega očeta v molitev, da bi na priprošnje Naše ljube Gospe in svetega Jožefa pomoč in zdravje dosegel, če je njemu v zveličanje. — Na persih zelo bolna oseba se priporoča v bratovsko molitev in prosi vse ude vsaj za eno češeno Marijo; terduo zaupam, da na priprošnje sv. Agate, sv. Valentina, sv. Jožefa in sv. Antona bom še ozdravela. Če dosežem to veliko milost, jo bodem po „Danici“ naznanila. O Naša ljuba Gospa presvetega Serca, sprosi mi še ljubo zdravje, ali pa mi saj polajšaj bolečine! — Oseba v veliki sili in potrebi, da bi presv. Serce Jezusovo naklonilo usmiljena serca, ter da bi ji bilo polajšano, ako je presv. volja Božja. — Da bi milostljivi Bog na mogočno prošnjo prečiste M. D. svoj blagoslov dodelil za poljske pridelke in nas obvaroval hude nevihte. — Več mladenčev v dober namen.

Pred nekaj časom ste prosili dve osebe našo ljubo Gospo in sv. Jožefa po „Danici“ za zdravje, in pa da bi v neki časni zadevi dospeli do svoje pravice. Oboje se je spolnilo, dobili sve potrebno pomoč in tudi druge dušne in telesne milosti. Prav z ljubeznijo in iz dna serca sve hvaležni presvetim Sercu Jezusa, Marije in sv. Jožefa. Prosive pa še za naprej, za zdaj, in pa na zadnjo uro, da bi bili nama pomoč v vsaki sili Jezus, Marija in sv. Jožef. Presv. Serce Jezusovo, usmili se nas! Naša ljuba Gospa presv. Serca, prosi za nas! Sv. Jožef, prijatelj Božjega Serca, prosi za nas!

V Ljubljani 26/6. 1888.

M. F. — F. M.

Bil sem v časni zadevi prav v hudih stiskah in si nisem mogel pomagati; začel pa sem se priporočati N. lj. Gospej presv. Serca Jezusovega in sv. Jožefu za pomoč, in pred kapelo N. lj. Gospé pod Rožnikom sem obljubil po „Danici“ zahvalo razglasiti, če bom uslišan, ter sem še dalje molil. In res se mi je v nekaterih tednih tako očitno vse ua boljše obrnilo, da spoznam v tem uslišanje svoje prošnje na priprošnje N. lj. Gospé in sv. Jožefa, zato s tem tudi svojo obljubo spolnujem, naznanujoč očitno zahvalo Naši ljubi G. in sv. Jožefu za to veliko dobroto.

V Ljubljani, 1. jul. 1888.

France Picelj.

Izdatno svoto denara, ktera se mi je bila zgrešila, sem na prošnjo k sv. Antonu srečno našla. Bodi vselej hvaljen, veliki pomoček sv. Anton!

V Ljubljani.

M. Č.

Listek za raznoterosti.

Dijaška miza v ljudski kuhinji (119 mladenčev, vmes 14 iz Rozmanovega zaklada, 3 prosti) nam je pobrala za mesec rožnik (junij) 155 gld. 22 kr. Drugi stroški za ta mesec so tudi veliki.

Šolski sklep na ljubljanski gimnaziji bode 14. t. m., ter se bodo po sv. maši razdelila spričevala. Za privatiste bodo preskušnje 11. in 12. t. m. — 14. t. m. popoldne in naslednji teden bodo zrelotne izpraševanja. — Vpisovanje za 1. gimnaz. razred bode v nedeljo (!) 15., pisna in ustna preskušnja pa 16. in 17. julija; za druge, ki se zdaj ne morejo vdeležiti, bo v začetku prihodnjega šolskega leta.

Toča je okoli Jezera, po Zaspem itd. v nedeljo, 1. t. m., hudo pobila.

V Bohinjski Bistrici so imeli sv. Janeza K. dan prav ginljivo spominsko opravilo pri novi kapelici. Dopis prih.

O verlem r. župn. J. Lesjaku prelép življenjepis nam je dospel za zdaj prepozno; torej prihodnjič.

† V Mariboru je 23. rožn. umerl čast. gosp. Ant. Družovič, duhoven v pokoju. R. I. P.

† V Karlovih varih je 1. t. m. zvečer ob 10ih umerl čast. g. Štefan Gnjezda, župnik v Bohinjski Beli. Ranjki je bil rojen 22. grud. 1837 v Idriji, mašnik posvečen 1. avg. 1864. R. I. P.

„Reptilienfonds“ — kaj je to? — „Vaterland“ dunajski je omenil, kako se je pričakovalo od pravico-ljubnosti novega pruskega cesarja in kralja, da bode Welfovski rodovini med drugim povernil znane Welfovske zaklade (Welfenfonds), ker za njih vderževanje ni čisto nobenega pravnega vzroka več. Zarad tega so dunajski judovski listi grozno zarohneli nad omenjenim dnevnikom. Ta pa jim je prav osoljeno odvernil: „Kaj pa da. sej to je zaloga, ktere bogatih prihodkov se nemški merkeji domače in vnanjih dežel kermijo, kterih sledí se v naših liberalnih listih le preveč očitno ka-

množica ljudi zbrala k presv. daritvi na tem tako prijaznem homcu; in ni čudo; kako prijazno namreč se poživi jutranji šetalec, ako pred vžitkom malega kosilca (zajuterža) dobí tudi dušne hrane pri Mariji Devici, in to ne le zase, ampak tudi za žive in mertve svojce. Že marsikdo je skusil, kako prav mu pride, ako se tudi pred znamenjem Lurške M. D. nekoliko pomudi. Kako z lahkim srcem potem gre na svoje delo — veliko ložej, kakor pa če le za svojega „iškarjotoviča“ poskerbí pod Rožnikom, na duhovne potrebe pa pozabi.

Druga radost nas je iznenadila tisto jutro v začetku sv. maše, ko so nepričakovano zadonele orglje pod spretnimi rokami in se je pričelo razlegati častitljivo cerkveno petje po svetišču, do konca svete maše in še pri darovanji za uboge. G. Tomec iz Št. Vida namreč je s svojim pevstvom poveličeval presveto opravilo. Preserčna hvala njemu in Šentvičanom, pa tudi občinstvu za darovanje!

Poziv in priporočilo. Kjer pravno čustvo krotí strasti človeštva, tam se veselo razvija in napreduje narod; a gotov mu je propad, ako bolj in bolj zginjajo izmed njega kreposti, ki imajo moč in obstanek jedino v versko-nravni podlagi. Take kreposti vzbujati med narodi je namen in naloga kerščanskemu časopisju. Dokaj se je že storilo tudi za mili naš narod v tem oziru. Nekateri domoljubi, osebito prečastita slovenska duhovščina, ustanovili so pred leti „Slovenca“, da čuje in zagovarja pravice narodove v verskem in narodskem oziru. Le njeni požertvovalnosti pripisovati je, da se „Slovenec“ bolj in bolj okrepuje, in ima trdna tla med narodom. A dnevnik je za priprosto ljudstvo predrag in preobširen. Toliko nabranega gradiva priprosti narod prebavati ne more, ker nima k temu niti časa, niti toliko politične izobraženosti, da bi slediti mogel vsem dnevnim dogodkom.

Oziraje se na to in drugo, sklenilo se je, od 1. julija t. l. naprej privedati „Slovenca“ dvakrat na mesec, t. j. vsak prvi in vsak tretji četrtek v mesecu redno prilogo,

„D O M O L J U B“

imenovano. Dobival bode to prilogo vsak naročnik „Slovenca“ brezplačno, in dohajala mu bode ob imeo- vanih dneh z glavnim listom vred. A tudi na samo prilogo bomo sprejemali naročila. Stal bode „DOMOLJUB“ posebej brez „Slovenca“ 80 kr. na leto, do konca tega leta torej le 40 kr. Ta priloga namenjena je našemu ljudstvu v pouk in zabavo; njena cena je tako nizka, da si jo bode naročiti mogel vsak. Ne prečastiti duhovščini je, da „DOMOLJUBA“ zelo razširi med ljudstvom, ter mu odpre pot do hiše slovenskega kmetovalca, obertnika, župana itd. V plačilo ji bodi za njen trud zavest, da je tem potom nepopisljivo veliko storila za vzbujenje naroda, ki je po vse katoliško-slovenski. A ne le gmotne, ampak zlasti še duševne podpore prosimo svoje prečastite gg. sobrate. Podpirali naj bi nas s pridnim dopisovanjem. Všeč nam bode vsak spis, ki more zanimati priprostega človeka. Članki, dopisi, kratka poročila, kakoršna koli, so nam draga, da so le ljudstvu umljiva ter poučna ali zabavna.

Naročnino na „DOMOLJUBA“ sprejéma oskerbnik in izdajatelj; dopisi pa naj se pošiljajo podpisannemu vredniku.

V LJUBLJANI, dné 25. junija 1888.

Izdajatelj:

MATIJA KOLAR,

stolni vikar.

Vrednik:

ANDREJ KALAN,

mestni kapelan.

Iz Polhovega gradca, 26. junija 1888. Kdor je bil že v Polhovem gradcu, mogel je občudovati veličastno, preblazeni Devici posvečeno farno cerkev z 51 m. visokim zvonikom. Pred l. 1861 je bil ta zvonik mnogo nižji. Tistega leta so ga pa povzdignili do sedanje višočine. Zvonik leta so pokrili takrat s hrastovimi škodljami. Toda čez 27 let so škodlje že segnile in letos je bilo treba zvoniku dati novo streho. Da bi ne bilo treba popravljati strehe vsakih 27 let, so sklenili Pograjski farmani, naj se pokrije z bakrom. De o je prevzel občeznani g. Anton Belec, klepar v Šent-Vidu. V teku jednega mesca je s svojimi delavci postavil oder, obil streho z deskami ter jo pokril z bakrom in zopet oder poderl. Streha dela vso čast gosp. Belcu, bodisi gledé trdnosti, bodisi gledé lepe oblike, ki jo ima sedaj. Saj je pa tudi potreba, da je vse prav terdno narejeno, g. Belec jamči celih 30 let, da bode streha dobra.

Naj pri tej priliki omenim, da naša družba treznosti, ktera je bila že meseca marca kanonično ustanovljena, verlo napreduje. Šteje že 535 udov, kar je za Polhov gradec, rekel bi skoraj, ogromno število. — to bode priznal vsakdo, kteremu so znane tukajšne razmére.

Koze so po sosednji Dobrovski fari že popolnoma ponehale; pri nas so se pa še le dobro pričele.*) Pozimi je bilo le nekaj otrók kozavih. Pervi je umerl 26 marca; do danes jih je umerlo že 11, med njimi tudi ena odraščena oseba, in še jih je nekaj bolnih.

Iz Željimske doline. (Cerkveno.) Prijazna lepa nova cerkva v Željimljah je zdaj popolnoma dodelana in tudi znotraj dokaj lepo okinčana. Pretečeno nedeljo smo se še enkrat Bogu prav priserčno zahvalili, ki je nam naklonil toliko dobrotnikov, da se je zamogla v resnici potrebna cerkva sozidati in lepo opraviti. — Molili smo za vse dobrotnike — žive in mertve, in sklevali tudi zanaprej moliti za one, ki so nam blago pomoč darovali, kakor tudi za tiste, ki nam še kaj namerjajo podeliti, ker dolga imamo še veliko. — Podpisani farni oskerbnik se nisem mogel še vsem, kteri so za našo cerkev kaj darovali, ustmeno ali pismeno zahvaliti; naj svoji dolžnosti zadostim in rečem: Bog naj stoterno poverne vsakemu, kar je daroval ali storil za našo novo cerkev!

O tej priložnosti naznanjam pa tudi vsim dobrotnikom in drugim, da našo novo cerkev posejno lepo kinča novi veliki altar in kerstni kamen, oba narejena iz marmornatega cementa. —

Vse to je izvršil v splošno zadovoljnost g. Matija Ozbič, podobar v Kamniku, sin ranjcega Matija Ozbiča. — Posebno lepe so podobe ss. Petra in Pavla, in sv. Vida. — vse polihromirane (maogobarvane). — Izučil se je on tega dela na Dunaju, in sme se vsakemu priporočiti, kdor želí kaj lepega v cerkvi napraviti, in nima odveč denarja, da bi si napravil kamnitni oltar in istiniti kamen. —

Kdor se hoče sam prepričati, pride naj v Željimlje, in vidil bo, kaj zamore nčen človek iz cementa narediti. —
J. Dernovšek, farni oskerbnik.

V Kropi na Gorenjskem. (Konec.) Ljubi oče, ljuba mati! Lepo starost sta ućakala, 73 in 72 let. Ta lepa starost pa je po mojem prepričanji plačilo za to, ker sta 4. Božjo zapoved spolnovala. Kar

*) Ne mara se maščujejo te ošabne „koze“, da noćejo zapustiti dežele naše, ker so jih „evfemisti“ degradirali in jim veljajo le samo za otročje osepnice, ošpice? Pa sej je v duševnem oziru tudi tako: marsiktere prav gadne pregrehe novošegnemu svetu veljajo le za človeške slabosti!

množica ljudi zbrala k presv. daritvi na tem tako prijaznem homcu; in ni čudo; kako prijazno namreč se poživí jutranji šetalec, ako pred vžitkom malega kosilca (zajuterža) dobí tudi dušne hrane pri Mariji Devici, in to ne le zase, ampak tudi za žive in mertve svoje. Že marsikdo je skusil, kako prav mu pride, ako se tudi pred znamenjem Lurške M. D. nekoliko pomudí. Kako z lahkim srcem potem gre na svoje delo — veliko ložej, kakor pa če le za svojega „iškarjotoviča“ poskerbí pod Rožnikom, na duhovne potrebe pa pozabi.

Druga radost nas je iznenadila tisto jutro v začetku sv. maše, ko so nepričakovano zadonele orglje pod spretnimi rokami in se je pričelo razlegati častitljivo cerkveno petje po svetišču, do konca svete maše in še pri darovanji za uboge. G. Tomec iz Št. Vida namreč je s svojim pevstvom poveličeval presveto opravilo. Preserčna hvala njemu in Šentvičanom, pa tudi občinstvu za darovanje!

Poziv in priporočilo. Kjer pravno čustvo krotí strasti človeštva, tam se veselo razvija in napreduje narod; a gotov mu je propad, ako bolj in bolj zginjajo izmed njega kreposti, ki imajo moč in obstanek jedino v versko-nravni podlagi. Take kreposti vzbujati med narodi je namen in naloga kerščanskemu časopisju. Dokaj se je že storilo tudi za mili naš narod v tem oziru. Nekateri domoljubi, osobito prečastita slovenska duhovščina, ustanovili so pred leti „Slovenca“, da čuje in zagovarja pravice narodove v verskem in narodskem oziru. Le njeni požertvovalnosti pripisovati je, da se „Slovenec“ bolj in bolj okrepuje, in ima terdna tla med narodom. A dnevnik je za priprosto ljudstvo predrag in preobširen. Toliko nabranega gradiva priprosti narod prebavati ne more, ker nima x temu niti časa, niti toliko politične izobraženosti, da bi slediti mogel vsem dnevnim dogodkom.

Oziraje se na to in drugo, sklenilo se je, od 1. julija t. l. naprej privedati „Slovenca“ dvakrat na mesec, t. j. vsak prvi in vsak tretji četrtek v mesecu redno prilogo,

„D O M O L J U B“

imenovano. Dobival bode to prilogo vsak naročnik „Slovenca“ brezplačno, in dohajala mu bode ob imenovanih dneh z glavnim listom vred. A tudi na samo prilogo bomo sprejemali naročila. Stal bode „DOMOLJUB“ posebej brez „Slovenca“ 80 kr. na leto, do konca tega leta torej le 40 kr. Ta priloga namenjena je našemu ljudstvu v pouk in zabavo; njena cena je tako nizka, da si jo bode naročiti mogel vsak. Na prečastiti duhovščini je, da „DOMOLJUBA“ zelo razširi med ljudstvom, ter mu odpre pot do hiše slovenskega kmetovalca, obertnika, župana itd. V plačilo ji bodi za njen trud zavest, da je tem potom nepopisljivo veliko storila za vzbujenje naroda, ki je po vse katoliško-slovenski. A ne le gmotne, ampak zlasti še duševne podpore prosimo svoje prečastite gg. sobrate. Podpirali naj bi nas s pridnim dopisovanjem. Všeč nam bode vsak spis, ki more zanimati priprostega človeka. Članki, dopisi, krtka poročila, kakoršna koli, so nam draga, da so le ljudstvu umljiva ter poučna ali zabavna.

Naročnino na „DOMOLJUBA“ sprejéma oskerbnik in izdajatelj; dopisi pa naj se pošiljajo podpisane mu vredniku.

V LJUBLJANI, dné 25. junija 1888.

Izdajatelj:

MATIJA KOLAR,
stolni vikar.

Vrednik:

ANDREJ KALAN,
mestni kapelan.

Iz Polhovega gradca. 26. junija 1888. Kdor je bil že v Polhovem gradcu, mogel je občudovati veličastno, preblazeni Devici posvečeno farno cerkev z 51 m. visokim zvonikom. Pred l. 1861 je bil ta zvonik mnogo nižji. Tistega leta so ga pa povzdignili do sedanje visočine. Zvonik so pokrili takrat s hrastovimi skodljami. Toda čez 27 let so skodlje že segnile in letos je bilo treba zvoniku dati novo streho. Da bi ne bilo treba popravljati strehe vsakih 27 let, so sklenili Pograjski farmani, naj se pokrije z bakrom. De o je prevzel občeznani g. Anton Belec, klepar v Šent-Vidu. V teku jednega mesca je s svojimi delavci postavil oder, obil streho z deskami ter jo pokril z bakrom in zopet oder poderl. Streha dela vso čast gosp. Belcu, bodisi gledé terdnosti, bodisi gledé lepe oblike, ki jo ima sedaj. Saj je pa tudi potreba, da je vse prav terdno narejeno, g. Belec jamči celih 30 let, da bode streha dobra.

Naj pri tej priliki omenim, da naša družba treznosti, ktera je bila že meseca marca kanonično ustanovljena, verlo napreduje. Šteje že 535 udov, kar je za Polhov gradec, rekel bi skoraj, ogromno število. — to bode priznal vsakdo, kteremu so znane tukajšne razmere.

Koze so po sosednji Dobrovski fari že popolnoma ponehale; pri nas so se pa še le dobro pričele. *) Pozimi je bilo le nekaj otrok kozavih. Pervi je umerl 26. marca; do danes jih je umerlo že 11, med njimi tudi ena odraščena oseba, in še jih je nekaj bolnih.

Iz Željimske doline. (Cerkveno.) Prijazna lepa nova cerkva v Željimljah je zdaj popolnoma dodelana in tudi znotraj dokaj lepo okinčana. Pretečeno nedeljo smo se še enkrat Bogu prav priserčno zahvalili, ki je nam naklonil toliko dobrotnikov, da se je zamogla v resnici potrebna cerkva sozidati in lepo opraviti. — Molili smo za vse dobrotnike — žive in mertve, in sklenili tudi zanaprej moliti za one, ki so nam blago pomoč darovali, kakor tudi za tiste, ki nam še kaj namerjajo podeliti, ker dolga imamo še veliko. — Podpisani farni oskerbnik se nisem mogel še vsem, kteri so za našo cerkev kaj darovali, ustmeno ali pismeno zahvaliti; naj svoji dolžnosti zadostim in rečem: Bog naj stoterno poverne vsakemu, kar je daroval ali storil za našo novo cerkev!

O tej priložnosti naznanjam pa tudi vsim dobrotnikom in drugim, da našo novo cerkev posebno lepo kinča novi veliki altar in kerstni kamen, oba narejena iz marmornatega cementa. —

Vse to je izveršil v splošno zadovoljnost g. Matija Ozbič, podobar v Kamniku, sin ranjcega Matija Ozbiča. — Posebno lepe so podobe ss. Petra in Pavla, in sv. Vida. — vse polihromirane (mnogobarvane). — Izučil se je on tega dela na Dunaju, in sme se vsakemu priporočiti, kdor želí kaj lepega v cerkvi napraviti, in nima odveč denarja, da bi si napravil kamnitni oltar in istiniti kamen. —

Kdor se hoče sam prepričati, pride naj v Željimlje, in vidil bo, kaj zamore učen človek iz cementa narediti. —
J. Dernovšek, farni oskerbnik.

V Kropi na Gorenjskem. (Konec.) Ljubi oče, ljuba mati! Lepo starost sta ućakala, 73 in 72 let. Ta lepa starost pa je po mojem prepričanji plačilo za to, ker sta 4. Božjo zapoved spoľnovala. Kar

*) Ne mara se maščujejo te ošabne „koze“, da noćejo zapustiti dežele naše, ker so jih „evfemisti“ degradirali in jim veljajo le samo za otročje osepnice, ošpice? Pa sej je v duševnem oziru tudi tako: marsiktere prav gadne pregrehe novošegnemu svetu veljajo le za človeške slabosti!

vkjub. Že vlada veliko bolj, kakor se je sploh zdelo s početka te pobožnosti zaničevalcem in sovražnikom njegovim, vspeh presega daleč vse upanje njegovih prijateljev. Da popolno postane njegovo kraljestvo, v to ime molimo:

Hvaljeno bodi povsod naj svetejše Jezusovo Serce!

A Gospod ne zahteva le naše molitve, temveč tudi naše djanske pomoči. Vterdimo toraj naj prej sami v sebi Božje kraljestvo s pravo pobožnostjo k Jezusovemu Sercu; potem pa skušajmo pridobiti še drugih! Ko bi bili sedaj celo noč svojega življenja zastonj delali, vendar nam ne manjka blagoslova za prihodnost, ako delamo v Jezusovem imenu, če se trudimo in potimo v zaupanji na zaklade milosti in usmiljenja njegovega Serca.

b) Posebni nameni:

11. *S. Pij.* Obče koristna in za katoliško gibanje silno važna podjetja. Nekteri, ki so v veliki dušni nevarnosti. Vradnik.

12. *S. Janez Gvalbert.* Mir med družinami. Več sodnijskih zadév. Dva, ki se grozno sovražita.

13. *S. Anaklet.* Bamberška nadškofija. Več občin, posebno ena, v kateri vlada sovraštvo in razpertija. Srečen izid pri delitvi neke dedšine.

14. *S. Bonaventura.* Važne volitve. Več učiteljev in učiteljic. Vstanovljenje proste katoliške akademije ved in umetnosti.

15. *S. Henrik.* Cesar avstrijski. Prekmorski misijoni in njih dobrotniki po naših deželah. Več cerkvenih popraviljani.

16. *Marija D. Karmelska.* Z molitvenim apostolstvom posebno združene redovniške družbe. Več pravno globoko padlih.

17. *S. Aleš.* Vpljivno visoko plemstvo. Več ženinov in nevést. Brez sledi zgubljen. Med dušno stisko in hrepenenjem po veseli omahovajoč.

18. *S. Kamil Lelliški.* „Duhovni in obhajanci.“ Prav veliko hudo bolnih. Več preskušenj.

19. *S. Vincencij Pavlj.* Usmiljene sestre. Več siromašnih, slabo vzgojenih, spridenih otrok. Neko sirotišče. (Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Sin priporoča svojega bolnega očeta v molitev, da bi na priprošnje Naše ljube Gospe in svetega Jožefa pomoč in zdravje dosegel, če je njemu v zveličanje. — Na persih zelo bolna oseba se priporoča v bratovsko molitev in prosi vse ude vsaj za eno češeno Marijo; terdno zaupam, da na priprošnje sv. Agate, sv. Valentina, sv. Jožefa in sv. Antona bom še ozdravela. Če dosežem to veliko milost, jo bodem po „Danici“ naznanila. O Naša ljuba Gospa presvetega Serca, sprosi mi še ljubo zdravje, ali pa mi saj polajšaj bolečine! — Oseba v veliki sili in potrebi, da bi presv. Serce Jezusovo naklonilo usmiljena serca, ter da bi ji bilo polajšano, ako je presv. volja Božja. — Da bi milostljivi Bog na moškočno prošnjo prečiste M. D. svoj blagoslov dodelil za poljske pridelke in nas obvaroval hude nevihte. — Več mladenčev v dober namen.

Zahvale.

Pred nekaj časom ste prosili dve osebe našo ljubo Gospo in sv. Jožefa po „Danici“ za zdravje, in pa da bi v neki časni zadevi dospelo do svoje pravice. Oboje se je spolnilo, dobili sve potrebno pomoč in tudi druge dušne in telesne milosti. Prav z ljubeznijo in iz dna serca sve hvaležni presvetim Sercu Jezusa, Marije in sv. Jožefa. Prošive pa še za naprej, za zdaj, in pa na zadnjo uro, da bi bili nama pomoč v vsaki sili Jezus, Marija in sv. Jožef. Presv. Serce Jezusovo, usmili se nas! Naša ljuba Gospa presv. Serca, prosi za nas! Sv. Jožef, prijatelj Božjega Serca, prosi za nas!

V Ljubljani 26/6. 1888.

M. F. — F. M.

Bil sem v časnih zadevah prav v hudih stiskah in si nisem mogel pomagati; začel pa sem se priporočati N. lj. Gospej presv. Serca Jezusovega in sv. Jožefu za pomoč, in pred kapelo N. lj. Gospé pod Rožnikom sem obljubil po „Danici“ zahvalo razglasiti, če bom uslišan, ter sem še dalje molil. In res se mi je v nekaterih tednih tako očitno vse na boljše obrnilo, da spoznam v tem uslišanje svoje prošnje na priprošnje N. lj. Gospé in sv. Jožefa, zato s tem tudi svojo obljubo spolnujem, naznanujoč očitno zahvalo Naši ljubi G. in sv. Jožefu za to veliko dobroto.

V Ljubljani, 1. jul. 1888.

France Picelj.

Izdatno svoto denara, ktera se mi je bila zgrešila, sem na prošnjo k sv. Antonu srečno našla. Bodí vselej hvaljen, veliki pomoček sv. Anton!

V Ljubljani.

M. Č.

Listek za raznoterosti.

Dijaška miza v ljudski kuhinji (119 mladenčev, vmes 14 iz Rozmanovega zaklada, 3 prosti) nam je pobrala za mesec rožnik (junij) 155 gld. 22 kr. Drugi stroški za ta mesec so tudi veliki.

Šolski sklep na ljubljanski gimnaziji bode 14. t. m., ter se bodo po sv. maši razdelila spričevala. Za privatiste bodo preskušnje 11. in 12. t. m. — 14. t. m. popoldne in naslednji teden bodo zrelotne izpraševanja. — Vpisovanje za 1. gimnaz. razred bode v nedeljo (!) 15., pisna in ustna preskušnja pa 16. in 17. julija; za druge, ki se zdaj ne morejo vdeležiti, bo v začetku prihodnjega šolskega leta.

Toča je okoli Jezera, „po Zaspem itd. v nedeljo, 1. t. m., hudo pobila.

V Bohinjski Bistrici so imeli sv. Janeza K. dan prav gniljivo spominsko opravilo pri novi kapelici. Dopis prih.

O verlem r. župn. J. Lesjaku prelép življenjepis nam je dospel za zdaj prepozno; torej prihodnjič.

† V Mariboru je 23. rožn. umerl čast. gosp. Ant. Družovič, duhoven v pokoju. R. I. P.

† V Karlovih varih je 1. t. m. zvečer ob 10ih umerl čast. g. Štefan Gnjezda, župnik v Bohinjski Beli. Ranjki je bil rojen 22. grud. 1837 v Idriji, mašnik posvečen 1. avg. 1864. R. I. P.

„Reptilienfonds“ — kaj je to? — „Vaterland“ dunajski je omenil, kako se je pričakovalo od pravico-ljubnosti novega pruskega cesarja in kralja, da bode Welfovski rodovini med drugim povernil znane Welfovske zaklade (Welfenfonds), ker za njih vderževanje ni čisto nobenega pravnega vzroka več. Zarad tega so dunajski judovski listi grozno zarohneli nad omenjenim dnevnikom. Ta pa jim je prav osoljeno odvernil: „Kaj pa da. sej to je zaloga, ktere bogatih prihodkov se nemški merkeji domače in vnanjih dežel kermijo, kterih sledí se v naših liberalnih listih le preveč očitno ka-

žejo... Ktera žival namreč ne toži in ne grize, kadar se boji, da bi ji kdo korita spod gobčka ne umaknil!" — „Merkejna zaloga“ („Reptilienfonds“) namreč je sarkastična beseda za tiste zaloge, iz katerih se pitajo literati, kateri v vladno korist pišejo. Welfovska zaloga posebej je iz dohodkov hanoveranskega kralja in hasenskega volilnega kneza. Bili so se premoženja polastili Prusi; po dogodbi l. 1867 so bili prisojeni hanoveranskemu kralju Juriju, toda l. 1868 zopet uzeti. Premoženje znaša 48 milijonov; merkeji tedaj imajo že kaj serkati. Bismark jih je v govoru 30. jan. 1869 imenoval „merčese“ („Reptilien“); ljudska govorica pa je zaloge na podobne pisane same obrnila.

Duhovske spremembe.

V Goriški nadškofiji: Č. g. Peter Vuga, provizor v Škerbini, je postal ondi kurat. — Č. g. Jož Primšar, kurat v Jageršču, bode oskerboval tudi Šebrelje. Umerl je preč. g. Karol Cullot, dekan v Gradiški, 27. maja. R. I. P. Oskerbnik ondi je postal č. g. Jan. Komar, duh. pom. — Č. g. Leop. Visintini se je odpovedal župniji Vileški, ktera je razpisana do 4. avg.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Čast. gosp. župnik Jan. Brence 1 gld. 20 kr. — J. C. 1 gld. — J. Z. R. 5 gld., da se spominjamo z dijaki vred bolne sorodnice. — Milgsp. prošt P. Urh 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Samobora po čast. br. Timot. Solomuu 10 gld. — A. Merzlikar 10 gld. — Iz Kranja 31 gld. — Č. g. M. Poč, duhovnik v Šturijah, 17 gld. — Č. g. A. Koblar iz Mengša, 6 gld. 80 kr.

Za sv. Očeta: Fara Dovje 5 gld.

Za naj potrebniši misijon: J. C. 1 gld.

Za družbo sv. Bonifacija: Milg. prošt P. Urh 3 gld.

Za bratovščino N. lj. G. presv. Serca: Jos. Kavčič 1 gld.

Za bratovščino sv. Leopolda: Milg. prošt P. Urh 5 gld.

Za Don-Boskov misijon: Milg. prošt P. Urh 8 gld.

Za misijone v Kini in Japonu: Milg. prošt P. Urh 3 gld.

Za misijone na Jutrovem: Milgsp. prošt P. Urh 3 gla.

Za misijone v srednji Afriki: Milgsp. prošt P. Urh 3 gld.

(Drugi dar. prih.)

Vabilo

k naročevanju na

„ZGODNJO DANICO“

za 2. polovico leta 1888.

Z naj višje nebeške višave sije na zemljo Zgodnja Danica, Marija Devica, na svoje otroke na zemlji.

Visoko nad zemeljskim obnebjem plava znana zvezda „Zgodnja danica“ in razveseljuje s svojo milino vsako občutljivo serce o jutrih in večerih.

Na zemlji slovenski pa si prizadeva naša „Zgodnja danica“, katolišk list, prižigati in razširjati nebeško sijanje, in to s pomočjo blazih slovenskih pisateljev.

Da bi še dalje mogla to nalogo spolnovati, priljudno vabi drage Slovence k obilnemu naročevanju in pogostemu dopisovanju za drugo polovico tekočega leta.

Z mnogoterimi poduki, kakor je znano, „Danica“ obrača serca in oči zemeljskih otrok k višjim mislim, k boljšemu prizadevanju; s premnogih bližnjih in daljnih krajev svetá prinaša dopisov in novic, s katerimi čitatelje uči, meči, razveseljuje, pa tudi tolaži, — ali si saj tako delati prizadeva.

Bog naj na Marijino priprošnjo naj bogatejše plačuje blagim naročnikom in dopisovalcem našega lista!

Še nekaj. Omenili smo bili v začetku letošnjega leta, da utegnemo o drugi polovici 1888 oziramo na čerke in ceno „Danico“ nekoliko spremeniti; pa čas je nas prehitel, mnogi so že za celo leto naročili, drugi zdaj že po starem plačali za družega pol leta. Odložiti moramo tedaj to vravnavanje za prihodnje novo leto, da vidimo, kako in kaj bo mogoče storiti.

Naročnina znaša:

Za celo leto po pošti 4 gld. 60 kr.

„ pol „ „ „ 2 „ 40 „

V tiskarni primeroma 4 — 2, — 1 gld.

Za prinašanje na dom se plača 40 kr. na leto. Za spremenjenje napisa med letom 15 kr. Naročnina se po naj cenejši poti poštних nakaznic pošilja pod naslovom: „Blaznikova tiskarna v Ljubljani.“

Vredništvo in založništvo.